

Hà Nội Du Ký

Gửi Người Hà Nội Di Cư 1954 và Di Tản 1975

Nguyễn Huy Hiền

Ba Mươi Tháng Tư trên đường di tản,
Tôi gặp em Thủ Dầu Một, Việt Nam.
Khẽ nở môi cười, em đã hỏi thăm,
Tiếng nói ngọt ngào: Anh từ đâu đến

Anh từ đất Bốn Ngàn Năm Văn Hiến,
Có Hà Nội ba mươi sáu phố phường.
Với Sài Gòn là viên ngọc Viên Đông
Năm Cửa Ô, ước chân nào ghi rõ.

Thăng Long Thành, đạn thù xưa loang lổ
Hãy còn kia, chiến tích chống xâm lăng
Hai Bà Trưng điện dựng làng Đồng Nhân
Qua Gò Đống Đa nhớ về Nguyễn Huệ

Một đời lớn lên những ngày tuổi trẻ
Đường Bạch Mai dài mỗi gót chân đi.
Nhà Thờ Lớn trong kinh nguyện thâm thì
Cầu Thê Húc soi mình Hồ Hoàn Kiếm.

Đầu năm Bính Ngọ, khoang nào xụp liệm,
Bởi dân Hà Thành chầy hội mùa xuân,
Đã chen nhau hái lộc đền Ngọc Sơn.
Năm Mươi Năm rồi, niềm thương nỗi nhớ,

Từ Cột Đồng Hồ, Việt Nam Học Xá,
Phố Gầm Cầu, Hàng Mã, Nguyễn Hữu Huân,
Một ngày, như mỗi ngày, đến bao lần
Phố Hàng Buồm, Hàng Ngang người đông đảo

Đường Cổ Ngư ươm hồn vườn Bách Thảo,
Hồ Thiên Cung, Bảy Mẫu đắm mây nhưng.
Đê Yên Phụ như chiếc lược vòng cung,
Dẫn đưa về ngoại ô, Chùa Voi Phục.

Cầu Long Biên nhịp nổi dài dằng dặc
Bắc duyên tình Hà Nội với Gia Lâm.
Qua cầu ấy, ngược về Vĩnh Phúc Yên,
Ruộng đồng trung du dài lên Việt Bắc.

Núi Tam Đảo chạy vòng quanh Suối Bạc,
Sông Hồng Hà nước lũ mỗi mùa mưa
Ấu lo theo mức nước đợi từng giờ,
Cảnh vỡ đê, đói tháng ba Ất Dậu.

Người chết ngoài đường như loài châu chấu
Dân ta cơ khổ, ly loạn nhiều phen.
Nhưng lòng dạ trung kiên, trí vững bền
Quên sao được anh hùng Nguyễn Thái Học

Chiều Yên Bái sang phà Cao Bắc Mực
Tiếng ai hò như luyện tiếc người xưa,
Ngang Thành Sơn, súng đồng vẫn trợ trợ,
Tìm đâu thấy những ngày vui thuở nhỏ.

Lai Châu, Hòa Bình, Tuyên Quang, Phú Thọ,
Xuôi về vùng đất Tiền Hải, Kim Sơn
Châu thổ mùa xuân ruộng lúa xanh rờn
Niềm vui thỏa trời quê hương rộng rãi.

Thanh Hóa, Nghệ An, Thừa Thiên, Quảng Ngãi,
Vùng sỏi đá, nuôi trí Lạc Hùng Long,
Tình dân tộc buông phủ lớp da hồng,
Ôm đến Bình Định, Nha Trang, Phan Thiết.

Phan Rang, Đà Lạt vào chung nước Việt,
Cõi bờ mở mang, tiên tổ công ơn.
Mỗi bước đi, càng thấy những ruộng vườn
Đất mát phì nhiêu chan hòa nắng ấm.

Xa lộ, kênh ngòi, rộng dài muôn dặm
Bưởi Biên Hòa ngọt mát đến mà thương
Mãng cụt, sầu riêng, mận đỏ Bình Dương,
Lúa vàng Vĩnh Long, Cần Thơ, Rạch giá.

An Giang, Cà Mau, Long Xuyên, Mộc Hóa,
Vừa gạo đầy, nuôi sức sống dân ta.
Đầu hôm sớm mai, cần mẫn hiền hòa,
Vào Sai Gòn mang mùi thơm cỏ nội.

Thị Nghè, Đa Kao, Bến Thành, Khánh Hội,
Chợ Lớn, An Đông, Ngã Bảy, Bàn Cờ,
Phú Nhuận, Công Lý, Hiền Vương, Chí Hòa,
Mỗi địa danh đã gắn liền tim óc.

Kỷ niệm nào các khuôn viên trường học
Trương Vĩnh Ký, Nguyễn Trãi, Chu Văn An,
Trung Vương tà áo trắng đẹp vô vàn
Trường Gia Long có sân nhiều lá rụng.

Hun đúc nhân tài, ngàn năm vang vọng
Nguyễn Bá Tông, Văn Lang với Cộng Hòa
Lê Văn Duyệt, Kiến Thiết, sang Luật Khoa,
Đại Học này đường Duy Tân bóng mát.

Công Viên Bạch Đằng, nước sông xanh ngắt,
Đường hẻm này, đại lộ nọ thênh thang.
Tiếng kèn xích lô, lời bác rao hàng,
Là hành trang, như gia tài của mẹ.

Đã dành cho để ươm trồng hé hệ,
Để máu hồng làm sinh động con tim.
Nhớ mãi Hà Nội Xưa truyện chúng mình.
Như nước biển Đông, chẳng bao giờ cạn.

Nguyễn Huy Hiền
(4-2009)

Phong trần quá !!!
(Ghi chú của Ban Biên Tập)